

Priroda je predivna

može dalje. Ja sam već u godinama, a nije da me život baš mazio. Mogao sam fino dobiti nekog gazdu koji će me voziti malo oko Jaruna, na posao ili jednom mjesečno na Sljeme. Al ne! Ovaj moj manijak me stalno jaše. A o mom održavanju da ne pričam. I sad još ovaj šestodnevni maraton po poljskim pripizdinama. Nije da ja ne volim vožnju. Naprotiv! Ali sve ima svoju mjeru.

Uglavnom, nakon trke i još jednog prokletog miniwasha, Igor lukavo započinje razgovor s gazdom mog belgijskog kolege Canyona koji je parkirao svoj kamper do našega i pričam o svojim problemima sa mnom. Kako sam i rekao: opet je Canyon kriv! Naivni Belgijanac pada u klopku i nudi se pogledati me, ne znajući jedan da će slijedeća tri sata provesti kopkajući po mojim dijelovima.

Nakon što me Belgijanac pregledao, zaključio je da je pranje miniwashom pogubno za moje zdravlje (Aha, znao sam!) i da moram promijeniti sajle i bužire. A i pulleyi su mi skroz poglodani (Dobro jutro! To svi odmah skuže osim mog gotovana Igora, jedna li mu majka). Uglavnom naivni Belgijanac vadi iz svog obilno opskrbljenog seta sajle i bužire i hvata se posla. Igor odnekud dolazi s novim pulleyima i uskoro sam

apdejtan s par novih dijelova. Odmah se lakše diše! Izgurat ćemo mi ovu utrku do kraja.

DAN 4

Danas je, kažu, najkraćastaza. Krećemo, po običaju, sa začelja. Debelom uvijek treba par kilometara da se zagrije pa je nakon toga gušt prestizati one koji su se zaletili. Ja se dobro osjećam, novi bužiri i sajle mi baš gode. Kiša pada cijelo vrijeme i usponi postaju djelomično nevozljivi, a spustevi uzbudljiviji. Na pola staze načujem da je staza skraćena pa prilično brzo stižemo u cilj. A baš sam se zagrijao. A niš, izgleda da će party danas ranije početi. Giant je već negdje nestao. Ah ti mladi! Još uvijek smo treći u ukupnom poretku, ali smo danas, nakon što smo prva četiri dana bili treći, došli četvrti u cilj. Estonci su nas dobili par minuta, ali ukupna prednost je preko sat vremena pa mirno odlazimo spavati. Prva dva tima su ionako prejaka da se s njima ganjamo. Mada vidim da Debelog kopka to današnje četvrto mjesto.

Ekipa se brzo pokupila s aftera u krevet i danas je prva noć da se ponašamo kao sportaši. U krevetu sam bio prije 22.

DAN 5

Danas je zadnji dan. Malo mi je sad i žao, mada se veselim da će me Igor nakon ovog pakla temeljito oprati i servisirati, pomno pazeći da svaki dio bude u opti-

malnom stanju. Ma koga ja zavaravam? Znam da će me šutnuti u kamper na par dana, među svoje smrdljive čarape i dresove, dok se ne sjeti da bi me ipak trebao malo oprati i podmazati prije slijedeće vožnje. O sudbo kleta, zašto nisam završio kod Bere ili tako nekog pedantnog, koji bi me mazio i pazio? Tješim se da ni Giantu neće biti puno drugačije.

Startamo s planom da idemo laganije i uživamo. Imamo treće mjesto u džepu i samo nas ozljeda ili kvar može skinuti s postolja (konačno jedna pametna od ove dvojice). Staza je opet blatna, mada nema kiše. Igor naravno nije izabrao gume za blato jer on uvijek ima samo jedne gume pa šta bude. Izgovor mu je da on to nadoknadi tehnikom. Neki ljudi stvarno žive u zabludi.

No usprkos blatu i laganijoj vožnji, na pola čujem Debelog da su Estonci par minuta ispred nas i da ih moramo uloviti. Taman kad sam pomislio da ćemo lagano kruzati do cilja, sad se ovaj sjetio da moramo i danas biti treći. Tempo se povećava, a ja, podmazan blatom i vodom, pokušavam zadržati sve dijelove na okupu. Nakon nekog vremena stižemo Estonce koji ne izgledaju sretni što nas vide. Neko vrijeme vozimo zajedno, a zadnjih 5 km počinje ganjanje za treće mjesto. Nažalost, Estonci su se

pokazali kao tvrd orah i ipak ulaze u cilj prije nas. Debeli je navodno dva puta namjerno pao i usporio nas samo zato da se i Estonci imaju čemu veseliti. Kakav dobrotvor! Za utjehu nam ostaje da smo treći u ukupnom poretku i da su Debeli i Igor stigli u cilj bez ozljeda, a Giant i ja smo još uvijek u vožnom stanju.

Blatni smo svi do neprepoznatljivosti i prvi put se veselim miniwashu jer znam da je zadnji.

Nakon zlostavljanja miniwashom odlazimo do kampera da se pripremimo za proglašenje. Igor oblači svoju najmanje podrapanu majicu i već je spreman. Ja sam nezadovoljan svojim izgledom jer, usprkos miniwashu, evidentno je da sam zadnjih 6 dana proveo u blatu. Nadam se da će biti ona zgodna Merida na proglašenju.

Nalazimo se s Giantom i Debelim pred pozornicom i kulturno plješčemo ostalim kategorijama na proglašenju. Konačno dolazimo i mi na red i pripremam se da me Igor ponese na stage kao u nekom romantičnom filmu. Ali kreten me naslanja na drvo i odlaze samo on i Debeli. Giant i ja se u čudu gledamo i ništa nam nije jasno. Zar nismo mi ti koji smo zaslužni za njihovo treće mjesto? Oni su samo uvalili svoje smrdljive guzice na nas i okretali pedale...

Igor se vraća s medaljom, a ja ga ne želim niti pogledati. Spušta se do mene i šapne mi: "Bravo, super si se držao. Odsad ću te puno bolje paziti i održavati. Ova medalja je tvoja". Suze mi teku niz gume i mada znam da laže, sve mu opraštam u tom trenutku.

Vraćamo se u kamper i bez pogovora ulazim u garažu, pretrpanu poluvlačnim, smrdljivim dresovima i čarapama, čiji se oštri miris miješa sa mirisom ulja i WD40. Mamurni Giant već hrče, a ja čujem kako se ekipa u kamperu smije i šali. Sigurno piju šampanjac i jedu jagode, dijele lov od nagrade i razmišljaju o kupovini novih bicikala. Jer, kao, da su imali bolje bicikle, možda bi ulovili i one Belgijance koji su bili drugi. Kakva parodija!